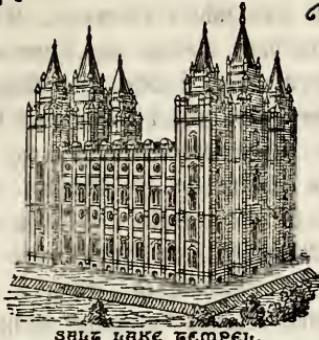

Skandinaviens Stjerne

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dýden og Troen ere føtenede.

Pr. 10.

Den 15de Maj 1901.

50de Aargang.

Præsident George Quayle Cannon

døde i Byen Monterey i Kalifornien den 12. April dette Åar om Morgenens Kl. 1.30, omgiven af en Del af sin Familie, deriblandt hans Hustru, Karoline. Hans sidste Sygdom begyndte med „La Grippe“, og han blev raadet til at søge et mildere Klima, hvorfor han forlod Salt Lake City den 13. Marts; men endskønt han nød den bedste Forplejning og Hjælp, som Videnskab og Hengivenhed for hans Besærtelighed kunde tilvejebringe, saa indtraadte der snart andre Symptomer i Sygdommen, som pegede hen til hans jordiske Løbebanes Ende i en nær Fremtid; dog kæmpede han i Tro paa en længere Tilværelse til det Sidste, uden Twivl mest for Familiens Skyld og for at kunne hjælpe sine Brødre i Præstedømmet med Opbyggelse af Guds Kirke og Rige paa Jordens.

Han beholdt sine aandelige Evner til det Sidste og kunde samtale med sine Omgivelser, naar han ikke var udmattet paa Legemet.

Præsident Cannon var visselig en af vor Tids mærkeligste Mænd, og som saadan vil hans Minde altid bevares blandt de Hellige i alle Lande; selv iblandt vor Nations Forretningsmænd og Lovgivere vil hans Navn bevares med Højagtelse paa Grund af hans klare Indblik i Ordningen af de forskellige Institutioner, i hvilke han var Medlem, og hvor han ved sine vise Raad gav Held og Støtte til samme. Det vilde dog her blive alt for vidtløftigt at nævne hver enkelt af de Institutioner, i hvilke han virkede enten som Leder eller som raadgivende

Medlem, men vi ville særlig holde os til hans værdifulde og utrættelige Virkdomhed indenfor Kirken, dens Udbredelse og Opbyggelse i Zion og mange fremmede Lande. En kort Skildring af hans Liv paa dette Omraade vil bedst tjene dette Øjemed.

George D. Cannon blev født i Liverpool, England, den 11. Januar 1827. Hans Forældre vare George og Anna Quayle Cannon, og de vare oprindelig fra Den Man i den irske Kanal mellem England og Irland; hans Forældre have hørt hjemme paa Grænsen mod Skotland.

Præsident Cannon havde seks Søskende, og han var den ældste af dem; tre af dem vare Søstre og tre Brødre. Han var alderen som Dreng meget hengiven til at granske i Bibelen og lagde deraf tidligt Mærke til de mange Mangler, som fandtes ved Nutidens Kristendom i Sammenligning med den Myndighed, ledsgaget af aandelige Gaver og Velsignelser, som fandtes iblandt de første Kristne i Apostlenes Dage; han var saaledes vel forberedt paa at modtage Evangeliet, saa snart det blev ham forkyndt af Herrens bemyndigede Tjenere. Dette skete i Februar 1840, idet Aeldste John Taylor, som var gift med en Søster til Fader Cannon, ankom til Liverpool som Missionær og straks blev vel modtaget af Familien. Baade hans Fader og Moder og to andre Medlemmer af Familien blev døbte den 11. Februar samme Aar, og de emigrerede til Amerika alderen den 17. September 1842. Hans Moder døde undervejs og blev senket i Havet, hvilket var blevet vist baade hende og hendes Mand i en Drøm, førinden de rejste, og Fareren næede heller ikke længer end til St. Louis, hvor han døde.

Saa snart George D. Cannon ved sin Ankomst til Nauvoo fik Profeten Joseph Smith at se, kendte han ham straks, endskønt han endnu ikke havde set hans Portræt eller paa anden Maade var gjort bekendt med ham. Han fik Ansættelse i Trykkeriet, hvor Kirkens Blade, »Times and Seasons« og »The Nauvoo Neighbor« blev udgivne af hans Onkel, John Taylor, og han har senere her i Utah for en stor Del fulgt denne Forretning og været Redaktør af »Deseret News« og »Juvenile Instructor« samt desuden udgivet mange Bøger og Skrifter i Kirkens Interesse.

Han blev ordineret til Aeldste af sin Onkel, Apostel John Taylor, den 9. Februar 1845 i Nauvoo, og samme Dag ordineret til een af de Halvfjerds og blev Medlem af det 19. Kvarum. Ved de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo i 1846 fulgte han med Hovedstyrken til Winter-Kvartererne (Winter Quarters), hvor senere Byen Florence er blevet anlagt lidt ovenfor Omaha, paa den vestlige Side af Missouri-Floden, og det følgende Aar 1847 kom han til Saltsødalens, hvor han hjalp til med at begynde den nu saa blomstrende Saltsøstad (Salt Lake City) og deltog i alle de første Aars Besværligheder og Savn. Med sin Onkel,

Apostelen John Taylor, før han saaledes de første Brødder med Lang-sav og udførte meget andet haardt Arbejde.

Allerede om Efteraaret 1849 blev han tillige med Andre under Apostelen C. C. Rich sendt paa Mission til Kalifornien, og næste Sommer, 1850, blev han og ni andre Brødre kaldede til at gaa paa Mission til Sandwichøerne, hvortil de ankom den 12. December. Deres Bestrebelser for Evangeliets Indførelse paa Hawaii mødtes ikke med Held iblandt den hvide Befolning, hvorfor de fleste af Brødrerne besluttede at begive sig paa Hjemvejen, men Eldste Cannon derimod tænkte paa de stakkels ubidende Indfødte og erklaerede sig fast bestenit paa at blive og forkynde Evangeliet for dem, og han gjorde det med stor Fremgang, idet Herren velsignede ham, saa at han hurtig lært deres Sprog og oversatte Mormons Bog derpaa. Efter fire Aars Virksomhed havde han den Glæde at vide, at omtrent 4,000 Sjæle havde annammet og adlydt Evangeliets frelsende Principer som Frugt af hans og hans Medbrødres Arbejde. Han naaede San Francisco den 29. Juli 1854 og Salt Lake City den 28. November s. A. og blev kort efter ordineret til Præsident for det 13. Kvorum af de Halvsjærds. Næste Aar maatte han igen paa Mission til Kalifornien, hvor han præsiderede og lod trykke Mormons Bog i det hawaiiske Sprog, og tillige udgav han et Blad, kaldet »The Western Standard«, i Kirkens Interesse; han blev imidlertid kaldet tilbage tilligemed andre Missionærer i 1858 paa Grund af Urolighederne i Utah paa den Tid, da Regeringen havde sendt en Armé til Utah i fjendtligt Øjemed, men som dog snart blev afgjort paa en fredelig Maade.

Samme Efteraar blev han igen kaldet til at udføre en Mission til de østlige Stater og havde ved denne Lejlighed kun omtrent 3 Kvarters Tid til at gøre sig færdig i, hvilket er betegnende for Broder Cannons Veredvillighed til at adlyde Pligtens Kald igennem hele hans daadrige Liv. I to Aar virkede han i denne Mission, og ved sin Hjemkomst i 1860 blev han den 26. August ordineret til en Apostel, hvortil han var blevet udvalgt, medens han var bortrejst. Kun 6 Uger efter blev han bestillet til at udføre en Mission til Europa for at overtage Bestyrelsen saavel over Missionen som over Emigrations-Forretningerne og tillige anlægge et Trykkeri til Udgivelse af Kirkens Skrifter og Vøger i England. Han landede i Liverpool den 21. December 1860, og sammen med Apostlene Amasa M. Lyman og C. C. Rich var han Medlem af Præsidentskabet over den europæiske Mission til den 14. Maj 1862, da han maatte rejse til Amerika og repræsentere Utah i de forenede Staters Kongres, hvortil han var bleven valgt af Folket i Utah, medens han var borte; men da Kongressen sluttedes, vendte han tilbage til Europa og ankom til England i Juli 1862, hvor han fortsatte sin Mission indtil August 1864 og havde i dette Mellemrum be-

sigt de forskellige Missioner i Skandinavien, Tyskland, Holland, Schweiz og Frankrig.

Efter sin Hjemkomst blev han Præsident Brigham Youngs Privatsekretær, men tog samtidig aktiv Del i mange andre Arbejder. Saaledes organiserede og underviste han i en Søndagsskole i det 14. Ward i Saltsøstaden og grundlagde og udgav Bladet »Juvenile Instructor« i 1866, som han vedblev at redigere, saa længe han levede. Ligeledes var han Redaktør af »Deseret News« i flere Aar og ledsgagede Præsident Young paa hans Rejser og Besøg til de forskellige Byer og Setlementer, saa længe Præsident Young levede. I 1871 og 1872 besøgte Præsident Cannon efter Hovedstaden Washington i Forbindelse med Utahs Følscrepræsentanter i Haab om at faa Utah optaget i Unionen, hvilket dog den Gang mislykkedes. I 1872 blev han valgt og sendt dertil som Utah's Repræsentant og blev senere genvalgt til dette Embede fire Gange af Folket, hvilket viser den Tillid, som han nød af sine Medborgere, og den Agtelse, han havde vundet hos Nationens ledende Mænd.

Efter at Kirken ved Præsident Youngs Død havde været bestyret af de Tolv Apostle i omtrent 3 Aar, blev et Første Præsidentskab organiseret med John Taylor som Præsident, George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver. Dette Embede beholdt han under de efterfølgende Præsidenter, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow, til sin Død.

Han saa vel som mange andre Brødre og gode Mænd maatte siden „æde Trængsels Brød“ indenfor Fængsels-Mure for deres Tro paa Grund og Efterlevelse af en Lov, aabenbaret og besalet af Gud, men fornægtet og forbudt af Nationens Lovgivere; men ogsaa under disse Forhold vidste han at gøre sig selv nyttig og til Belsignelse for sine Omgivelser; thi ved sin Indflydelse og ved sin evangeliske Virksomhed gjorde han, ligneløsvis talt, Hervede til et Himmerige. Han oprettede en Søndags-skole i Fængslet, skrev en Bog — Profeten Joseph Smiths Levnetsløb —, og paa mange andre Maader gjorde han Livet mere hyggeligt for Alle, som vare derinde. Apostel F. M. Lyman delte Bladsen med ham i den nævne Celle.

Præsident Cannon vil for bestandig bevares i uudslettelig Erindring, især i Forbindelse med Søndagsstolerne, thi han var Superintendent for dem, fra den Tid de bleve organiserede til en Union i 1867. Kort sagt, hans Navn staar i Forbindelse med alt og alle Foretagender for Follets og især Ungdommens Ledelse til Fremstrid og Udvikling i alle Retninger.

Som en passende Afslutning paa et saa ødelt og daadrigt Liv synes Forhnet bestemt paa at stenke ham en usædvanlig storartet Afskedsfest blandt det Folk, hvor hans ungdommelige, døærve Bestemthed maaſſe var

en af de vigtigste Marsjager til, at et lille Folk paa de fjærne Øer i det stille Hav blev frelst fra total Undergang, aandelig og fysisk, ved at komme under Evangeliets frelsende Indflydelse i moralst og religiøs Henseende. Den Modtagelse, han fik ved det halvhundredaarige Jubilæum i December 1900, grænsede næsten til mere end til en Kroningsfest for en Fyrste, og den Hyldest, han modtog ved denne Lejlighed, var en ørlig, frivillig Hyldest fra mange Tusinde taknemlige Hjørter, endogsaa bragt af Dronningen af Sandwichøerne selv, idet hun knælende bad om hans Belsignelse i Erkendelse af, at han var en virkelig Herrrens Ejener.

C. C. A. C.

Begravelsen

fandt Sted Onsdag den 11. Maj kl. 12 Middag fra Tabernaklet, som var meget smukt draperet i Hvidt. Nærværende varer Præsidenterne Lorenzo Snow og Joseph F. Smith, alle de tolv Apostle samt Repræsentanter fra alle Kvorumer og Organisationer i Kirken. Der var mindst 10,000 Mennesker i Tabernaklet og omtrent 1,000 udenfor, som ikke kunde komme ind. Aldrig ved nogen Begravelse her i Utah er der blevet givet saa mange smukke Blomstergaver som ved denne Lejlighed. Blomsterne maa til sammen have kostet Hundreder af Dollars. Sangen, under Ledelse af Prof. Evan Stephens, var den bedste, som nogensinde er blevet udført i Tabernaklet. Talerne varer: Apostlene George Teasdale, Heber J. Grant, Brigham Young, John Henry Smith og John W. Taylor, Præsident Joseph F. Smith; Præsident Lorenzo Snows Tale blev op læst af hans Søn, Le-Roi Snow, thi Præsident Snow har været upasselig siden Præsident Cannons Død, men han var desvagtet nærværende. Eldste G. H. Brimhall talte ogsaa. Ligprocessionen var ualmindelig lang, og Tusinder af Mennesker stode paa begge Sider af Gaden for at stenke Præsident Cannon den sidste Eresbevisning.

Tusinder fulgte med til Kirkegaarden, hvor Graven indviedes af Apostel Anthon H. Lund.

Bikuben.

Konferencen i Malmö.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Goodtemplarordens Lokale, Engelbrektsgatan 17, Lørdag den 20. og Søndag den 21. April 1901.

Følgende Missionærer fra Zion vare nærværende: Missions-Præsident Andreas Petersen, Konference-Præsident P. B. Bunderson samt Eldsterne B. P. Textorius, J. N. Erickson, A. P. Christofferson, Martin Jensen, S. J. og S. W. Nielson, Ulmar O. Larson, Emil Isaacson,

William Olson, Louis A. Anderson og Carl Larsson samt Niels Løfgren fra Göteborgs og C. A. Carlson fra Københavns Konference.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bon, hvorpaa Præsident Bunderson bød de Førsamlede Velkommen og nedbad Guds Belsignelse over Konferencen. Eldste M. Jensen talte om Jesu Mission paa Jordens. Eldste S. J. Nielsen bar Bidnesbyrd om, at Herren har udsejdt sine Ejendomme for at advare Jordens Indbyggere for sidste Gang. Eldste L. A. Anderson talte om den Frelsens-Plan, som Herren selv har indstiftet, og Eldste B. P. Tectorius talte om Guds Riges Genoprettelse i vore Dage.

Til Afslutning blev en Salme sunget.

Eldste A. O. Larsson bar Bidnesbyrd om den løsende og bindende Magt, der efter er skenket til Jordens og beseglet paa Præstedømmet til Menneskenes Bedste i vore Dage. Eldste A. P. Christoffersen talte om, hvorledes Menneskene ved sand Omvendelse og Daab af en, som er bemindiget dertil, kunne erholde Syndernes Forladelse. Eldste S. W. Nielsen bar Bidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke findes paa Jordens. Eldste N. Løfgren talte om, hvorledes Jesu Kristi Kirke var bygget paa Profeters og Apostles Grundvold. Eldste E. Isachsen fremhævede den eneste rette Vej til Frelse. Eldste J. N. Erickson sagde, at han stammede sig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror. Eldste W. Olson var glad over Lejligheden, han havde til at forkynde Jesu Kristi Evangelium. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsatte Mødet med Sang og Bon. Præsident Bunderson talte om Hensigten med vor Tilværelse paa Jordens, hvorledes vi ere her i en Prøvestand med fri Vilje til at annamme eller forlade den bestemte Plan, hvorved vi kunne komme tilbage til Gud. Derpaa foreslog han Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bonner tilsigemed Præsidentskabet over den europæiske Mission samt Andreas Petersen som Præsident over den skandinaviske Mission og P. V. Bunderson som Præsident over Skaane Konference tilsigemed alle Missionærerne, der virke i samme. Disse Førslag antoges enstemmigt.

Til Afslutning sang Søstrene Alexandra Löfdal og Sofia Valgren „Den himmelske Lovsang“.

Præsident Andreas Petersen sagde, at vi burde være taknemmelige, fordi Gud efter har ladet sin Røst høre efter saa mange Aarhundreders Forløb, i hvilke Menneskene faldt fra Gud og hans Evangelium. Det er nu over 50 Aar, siden hans Kirke oprettedes for sidste Gang, og i denne Aarække er Bidnesbyrden derom blevet baaret fra Syd til Nord i Sverige, og det samme er tilfældet i mange andre Lande. Israels Eldster vandre fra Hus til Hus og forkynde Liv og Salighed

til alle. De forkynde det samme Evangelium, som Jesus og hans Apostle lærte, og de love de Troende de samme Gaver, som Frelseren lovede. Taleren formanedede alle til at virke, medens det er Dag; thi naar Natten indtræder, kan man ikke arbejde.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Konferencen fortsatte Kl. 3,30 i de Helliges Lokale, Vallagränden 12, og Mødet aabnedes med Sang og Bon. Eldsterne Carl Larsson og C. A. Carlson omhandlede Jesu Kristi Kirkes Grundprincipper.

Salmien Nr. 99 blev affunget.

Præsident Andreas Peterson talte om Herrens Nadvere, som den var indstiftet af Frelseren før hans Død. Vi finde ikke, at den var indstiftet til Syndernes Forladelse, som mange tro, men til en Thukommelse om Kristi udgydte Blod og brudte Legeme. Taleren, beviste Bønnens Nødvendighed samt udpegede Pligterne, som Medlemmerne af Kristi Kirke havde at iagttagge, hvis de ønske at opnaa de Belsignelser, der ere forbundne dermed.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Præsident Peterson talte i Aftenmødet. Det var den sjette Gang, han havde Lejlighed til at overvære en Konference i Malmö. Han oplyste og forklarede det andet Kapitel af Daniel og henviste Tilhørerne til Johannes Abenbaring, hvori de kunne se, hvorledes Guds Rige skulle oprettes i de sidste Dage og prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Taleren var Bidnesbryd om, at dette er gaaet i Opfyldelse, idet Faderen og Sønnen aabenbaredes sig for Ynglingen Joseph Smith, hvilken senere gav Fuldmagt til at oprette Guds Rige paa Jordens, som det eksisterede i Frelserens Dage og med samme Gaver og Kræfter. Det er Budskabet, som de Sidste-Dages Helliges Missionerer bære til alle Lande og Nationer, og de gøre dette uden nogen Løn eller Betaling.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Mandag aholdtes Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave Rapporter over Værkets Fremgang i de forskellige Grene og modtoge gode Raad og Lærdomme af Præsidenterne Andreas Peterson og P. B. Bundersen samtid af Præsidenterne A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted, hvilke ankom direkte fra Zion, før Mødet sluttedes.

Missionærerne havde siden sidste Konference udført følgende Arbejde: 1988 Skrifter uddelte og 292 Bøger solgte; 6,484 Fremmedes Huse besøgte; 1891 evangeliske Samtaler og 388 Møder aholdte; 4 døbte og 1 Barn velsignet. Missionærerne blev derefter kaldte til følgende Pladser: Malmö: P. B. Bundersen, J. N. Erickson og Carl Larsson; Helsingborg: S. J. og S. W. Nielsen samt L. K. Anderson; Kristianstad: M. Jensen og E. Isaacson; Karlskrona: A. O. Larsson og W. Olson og i Ystad: B. P. Tectorius. Carl Larsson, Skriver.

Den 15de Maj 1901.

Ansva^rlighed.

Den guddommelige Forordning, der uddeler Belønning og Straf, forudsætter Ansvarlighed og fri Vilje; thi disse dreje sig om hinanden, og hvis vi benytte Bibelens Fraseologi, kunne vi udtrykke denne Betragtning ved at sige: „Hvad Gud har til sammenføjet, skal intet Menneske adskille.“

Denne Ansvarlighed er tiltagende i sin Natur; den vokser med Alder, Erfaring og Lejlighed. I Barndommen er Tanker og Gerninger for en Del dadelsfri, men efter som Forstanden tiltager, forøges Ansvarligheden, og der er en usynlig Kritik over alle Mennesker saa vel som den mere haandgribelige, der opstaar ved Tagtagelse og naturlige Forventninger.

Embeds-Ansva^rlighed er en Kendsgerning, og Førselfer i et Embede blive ansæt som strafværdige; i Virkeligheden fordre offentlige Selskaber og private Individer en fuldkommen Sikkerhed, om ikke en fuld Tillid, naar en Anbefaling er nødvendig, eller Sikkerhed fordres; men det hænder ofte, at Tilliden bliver forstyrret, naar Straffen derfor er stor. Den menneskelige Natur er forunderlig i denne Henseende; medens der er Mænd, som ere ubestikkelige, er der andre, som lade Fristelsen overvinde sig, og som miste Ere, Tillid og Dyd ved en overilet TilskynELSE, Fristellsens Tryk, eller fra Tilbøjeligheder, der foragte alle moralske Hensyn og lukke Øjnene for den uundgaaelige Beskæmmelse, som et Barn burde have forstaet og forventet.

Disse Betragtninger gælder navnlig paa Handelens Omraade og hvor Mænd ere betroede med Bligter, som de forstaa, og Lejligheder, som næsten enhver betroet Stilling udviser fra Tid til anden. Ansvarlighed, Fristeller, Lejlighed og svag menneskelig Natur danner en Kombination, der har vist sig at være skebnesvanger for mangt et usorventet Offer, og har bragt Sorg til mangen et utvivlende Hjerte.

Moralske Forbrydelser ere beslægtede med finansielle Uregelmæssigheder, men mangen en opvakt Person har lidt Skibbrud ikke paa Grund af Spekulation, men ved lidenskabelige Overdriveleser; ikke fra en Tillids-Stilling, men fra et Selvagtelses-Standpunkt; ikke fordi andre have lidt derved, men fordi den Skyldige har fornødret sig selv; thi hemmelige Synder have ødelagt den oprindelige Manddoms Kraft, og borttusset Ynglingens høje Haab og Ideal for fortvarige og stussende Tilsfredsstil-leser.

Drukkenstab, Spille- og Fornøjelses-Syge samt Bellystighed ere forømte Ansvarligheders forvendte Indgange, og hvis vi undersøge, maatte

vi i Virkeligheden næsten slutter, at der er flere Indflydelses, som befjordre Tilbagegang end Fremskridt, mere til at løfte paa Afveje end til at drage i det Godes Retning; thi „den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og der er mange, som gaa ind igennem den“.

Ansvarlighed paahviler enhver med Hensyn til den passende Uddannelse og Brug af alle de menneskelige Evner og Begavelsler; de ere dog delvis underordnede Samfundet og de offentlige Indretninger, hvilke ere mere eller mindre kraftige i at udvikle Karakterer; medfødt Kraft vil imidlertid i de fleste Tilfælde overvinde de sædvanlige Indflydelses og bøje dem efter sin egen Individualitet.

Disse Ansvarligheder ere dog stedegne og indskrænkede i Sammenligning med Pligterne, som paahvile enhver Sidste-Dages Hellig; de begrenjes ikke af Stater eller Lokaliteter; Verden og Tiden er deres Virkefreds, men Aalande verden og Ewigheden ere indbefattede deri. Maend blive her kaldte til at gaa fra Land til Land; deres Mission er at gøre sig Anstrængelse; deres Forretning er at prædike Evangeliet tidlig og sildig uden noget unødvendigt Ophold; deres Menighed er deres Beskikkelses Udstroækning, og de ere ansvarlige for Sjælene i deres Landsby, Stad eller Distrikt. Dette er „en stor Ansvarlighed“, og, som Eldsterne ofte sige, de føle og forstaa for en Del, men de bære „Herrens Ords Byrde, og at krympe sig, gøre Udslugter eller Pligt-Forsømmelserne vil ikke undrette deres Gerning“; Menneske-Frygt, moralisk Fejghed og Utilbøjelighed ere upassende for deres Kaldesse. „Labn din Mund, og jeg vil fylde den, siger Herren;“ det Øøste og den Pligt er deres saa vel som Ansvareret, det kan ikke undgaas eller tilside sættes, det er Guds Fuldmagt, i og ved hvilken hans Ejendomme virke, det er Eldsternes Pligt, som den gamle Formaning siger: „Vører ikke lunne i eders Æver; vører brændende i Aalanden; tjener Herren.“

Et lignende Ansvar hviler paa alle Kirkens Medlemmer, de „ere advarede, og det er deres Pligt at advare deres Naboer og andre, naar som høgst de have Bejlighed“, deres Slægt, Venner, Kammerater eller Medtjenere skulle være deres Bestræbelser underlagte og Genstand for deres Omhsorg. At tale med dem om Evangeliet, prædike til dem, indbyde dem til Møder og til at tale med Missionærerne og at give eller laane Skrifter ud, er enhver Mandes Pligt og enhver Kvindes Privilie-gium; de Lade have ingen Plads i Jesu Kristi Kirke, der er Plads for alle og Arbejde for alle, alle kunne modtage Vidnesbyrd om Sandheden eller aflægge samme, alle ere ansvarlige, og der er ingen Undskyldning. Den, der underviser andre, bliver selv undervist, og der er en Maade at give paa, hvorved det, vi have, forsøges, medens at holde tilbage bringer Fattigdom.

Hvor stønt er det ikke at gaa til en Konference, hvor alle ere ivrige og fulde af Liv, og hvor alle virke; vi føle det i Møderne saa vel som

i Hjemmet, hvor det møder os i Haandtrykket, Øjets Lys og i Hæbets opmuntrende Ord; der er en Forstaelse af Ansvareret, det er ingen Børne-Leg eller noget Øjeblikks-Kald, ingen hellig Dags Religion, den ny Olivendte er gennemtrængt deraf, de Erfarende koge over derved. Veteranen bor i dets balsamiske Atmosphære og glæder sig ved Retten og Kraften til at arbejde.

Israels Eldster fra de største til de mindste, de Hellige fra forsvundne Dage til den sidste Døbte, forventes at være interesserede hver Dag og bravt at møde, tappert at skudre og modigt at marschere fremad med deres Del af den upaatvivlelige og allevegne opnaaelige Ansvarlighed.

Millennial Star.

Ankomne Missionærer.

Den 22. April ankom C. D. Fjeldsted (en af de syv Præsidenter over de Halvjærds) paa en speciel Mission til de Hellige i Skandinavien.

James L. Mc. Murrin (en af Præsidentkabet over den europæiske Mission) og Søster Josefine Booth — ogsaa fra Utah, hun har virket som Missionær i omrent to Aar i Skotland — ankom fra Tyskland og forhætter sin Beskikkelse i at besøge de skandinaviske Konferencer; tillige ankom Rasmus Rasmussen fra Wellsville, Utah.

Grunden, hvorfor disses Ankomst ikke meddeltes i sidste Nr. af „Stjernen“, var Mangl paa Tid.

Ankomst og Beskikkelser. Følgende Missionærer ankom den 5. Maj: R. Rasmussen fra Logan; Peter C. Sørensen fra Ephraim; Christian N. Christensen fra Castlegate; Octavius F. Gudmundsen fra Springville; Rudolf A. Christensen fra Bear River City; Victor Johnson fra Richmond; Joseph H. Jensen fra Monroe; James M. Petersen fra Castle Dale og F. N. Christensen fra Ephraim, alle fra Utah.

Ovennævnte Eldster beskaffes til at arbejde i Konferencerne som følger: i Aalborg: Peter C. Sørensen og James M. Petersen; i Aarhus: Christian N. Christensen og F. N. Christansen; i København: R. Rasmussen; i Stockholm: Rudolf A. Christenson, Victor Johnson og Joseph H. Jensen; og i Christiania: Octavius F. Gudmundsen.

Aflösning. Efter godt udførte Missioner i nedenfor angivne Konferencer afløses følgende Eldster med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion: Emil Anderson og Carl O. Winkler, Göteborg; Louis E. Anderson, Skaane samt Peter Frost og Christen Christensen fra Aarhus Konference.

Sund Menneskeforstand i Religion.

„Lad eders Sagtmødighed vorde vitterlig for alle Mennesker“, sagde Apostelen Paulus. Det er et godt Raad. En af Peders Formaninger var: „Beviser eders Tro i Kundskab og Afholdenhed.“ Det er ikke viist at gaa til Yderligheder i Noget. Konservatisme kan være lige saa overdreven som Radikalisme. At vælge Midtpunktet imellem de to Yderligheder er den gyldne Regel, og denne kunne vi følge baade med Sikkerhed og Fordel.

Der gives ikke desmindre Bilkaar og Forhold, som kræve usædvanlige Anstrængelser, til Udførelsen af saadanne Foretagender oprejser den Almægtige Mænd, som ere begavede med mere end almindelige Evner.

Deres Eksemvel kan ikke efterfølges af enhver, men kun af Individet, som ere kaldte og stillede paa lignende Maade.

Et af Priviligierne for de dødelige Mennesker er at adspørge Herren personlig og at bede om Belsignelser, som vi ønske. Fasten og Beden ere Midler, hvorved vi kunne modtage eller opnaa retfærdige Djemed. Men det hænder ofte, at religiøse Folk blive længselsfulde og vedvarende i deres Begæringer, forsømme Livets Pligter, blive efterladende angaaende Ting, som de burde varetage, og saaledes blive umaadeholdne i deres religiøse Udvæller og overdrevne i deres Andagt. Alt dette er urimeligt og behager ikke Herren.

Vi bo i Førgængeligheden. Vore Legemer trænge til vor Opmærksomhed lige saa vel som vor aandelige Natur. Vi ere nu i denne Verden; dens Bekymringer og Ansvar hvile paa os og ere lige saa nødvendige som aandelige Aspirationer og Øvelser. Det er sand Religion at give Agt paa dem i rette Tid og at opføre os saaledes, at vore Gerninger ville behage Gud og være gavnlige for vore Medmennesker. At bevare vore Legemers Helse og sætte dem i Stand til at være nyttige, saa længe det er forundt os at leve, er en lige saa vigtig Del af virkelig og sand Religion, som det er at bede, anstille Betragtninger og sygne Herrens Pris.

Det er ikke meget almindeligt blandt Menneskene at faste. Umaadelighed er almindelig baade med Hensyn til Mad og Drikke. Appetiten tilfredsstilles paa en overdreven Maade. Men der er ogsaa Mennesker, som faste for ofte og for længe. Det udarter hos dem til en Slags Mani. Ved enhver Lejlighed, naar de mene, at de burde modtage en speciel guddommelig Gunstbevisning, gaa de i lang Tid uden Føde og slappe derved deres Legemer og svække deres Forstand. Somme Tider blive de Øfre for onde Indflydelscer. Saaledes opnaa de det stik modsatte af deres Hensigter. Dette er paa Grund af deres Overdrivelse, som er umaadeholden.

Sandt nok fastede nogle af Profeterne mange Dage i Træf, nogle faa i „fyrrehyve Dage og Nætter“. Men de vare ualmindelige Personer og dannede for sjældne Tilfælde. Det vilde ikke være rigtigt for almindelige Individer at prøve paa at efterligne dem deri. Kirken har bestemt en almindelig Fastedag, som er den første Søndag i hver Maaned, og i Almindelighed er dette tilstrækkeligt. Ved specielle Anledninger kunde det være ganske passende at udstrække Fasten for en længere Tid, men Visdom burde altid beherske Ridkærhed og Maadehold formilde Uttraaen.

Nogle Mennesker blive forstyrrede i Sindet ved for lang Faste. Deres Meninger kunne være udmærkede, men de mangle Udholdenhed. Enhver burde forstaa sin egen Natur og egne Kræfter og ikke overanstreng dem i den Tro, at Gud vil blande sig i deres Forhold, naar de ødelægge den Energi, som han har givet dem til fornuftig Brug. Ummaadelighed i Alt er Herren ubezagelig, og den kan udøves saa vel i Faste som i enhver anden Form af Gudsdyrkelse.

Vi have gjort disse saa Hentydninger som en Forsigtigheds-Regel. Sidste-Dages Hellige burde bruge sund Forstand i at spise og drikke, i at faste og i enhver anden Livsgerning. Maadeholdenhed er baade fornuftig og religiøs. Afhold eder fra Overdrivelser paa alle Omraader. Oprigtighed i en god Sag er prisværdig. Uden den kan der ikke være nogen stor Fremgang. Men overdrevne Entusiasme udarter til en Slags Afssindighed og er baade skadelig og vildfarende.

Nogle Forkæmpere for, hvad de kalde „Maadeholdenhed“, ere de mest umaaedeholdne af alle Mennesker. De mene ikke, at Afholdenhed staar i Forbindelse med andet end Brugen af stærke Drikke. De blive forrykte over denne ene Ide. De overtræde Loven i deres Bestræbelser for at forfremme Bedtægter. De se kun fra den ene Side af denne Kæphest. De tage intet Hensyn til andre Folks Synsmaader, Onsker eller Fornødenheder. Saaledes er det ogsaa med mange andre Teorier og Efterstræbelser. Det viser Fanatisme og Daarskab, naar kun et Spørgsmaal bliver drøftet fra den ene Side, medens den anden bliver tilsidesat eller forkastet uden Undersøgelse. Intolerance og Vanvid er ikke Ret i nogen Retning, men fornærmelig mod Gud saa vel som mod Mennesker.

Lad os være standhaftige for, hvad der efter vor Forstand er Ret,nidkære i at fremme god Orden og gode Principper, opofre os for vores religiøse Overbevisninger, ivrige og trofaste i vor Religions Udvølelse og bestemte i alle vores religiøse Pligter. Men lad os være sagmodige, maadeholdne og rolige i alle Ting og forstaa, at legemlig Helbred, Kraft og Hygge ere ligesaa behagelige for vor himmelske Fader og nødvendige for vort Velværd som Selvfornægtelse, Indstræknings og de andægtige Højlesser og Handlinger, som nogle Mennesker fejlagtig tro at være Hoved-Ideen af den kristelige Religion.

Millennial Star.

Konferencen i Göteborg.

Lørdag den 27. og Søndag den 28. April afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i deres Lokale i Plantagegaden 15.

Nærværende vare følgende Missionærer: Præsidenterne J. L. M. Murrin, A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted samt Eldsterne J. L. Jensen, J. A. Christensen, H. J. Hansen, J. P. Jensen, J. H. Rose, H. Christensen, C. G. Wallgren, A. H. Orlad, A. Anderson, A. R. Larson, E. Anderson C. H. Carlquist, P. L. Quist, A. Sjöström, A. Nielson, N. Löfgren, C. O. Winkler og C. H. Carlson samt Søster Josephine Booth.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn. Præsident Jensen bød de Førsamlede Velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter om Værkets Fremgang i deres forskellige Arbejdsmarker, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Eldste E. Anderson talte om Evangeliets første Principper og har Bidnesbyrd om, at Gud efter har talt til Jordens. Søster Josephine Booth talte dernæst, med Eldste J. A. Christensen som Tolk. Hun har Bidnesbyrd om, at Gud lever, og at han oprettede sin Kirke paa Jordens gennem sin Ejner Joseph Smith; dette var Aarsagen til, at hun kom for at lede Folket til Omvendelse.

Salmen Nr. 249 blev dernæst affunget.

Missions-Præsident Skanchy formanedede derpaa de Hellige til at op holde alle dem, der blive kaldte til ansvarsfulde Bladser, saa at Guds Værk kunde gaa fremad og det glade Budstab blive bragt til de Oprigtige af Hjertet. Derefter gjorde Præsident J. L. Jensen nogle passende Bemærkninger, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Eftermiddagsmødet Kl. 4 aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident C. D. Fjeldsted fremstod derpaa og sagde, at ingen kan blive frelst ved at læse Bibelen, men vi maa iagttagte dens Forstriifter og Besalinger, hvis vi skulle forvente de deri lovede Belsignalser. Dette sagde Frelseren, og hans Apostle forkyndte den samme Leerdom. De, der forkaste Evangeliet, ville lide samme Straf, som de Ulydige i Noe Dage bleve underkastede. Taleren var Bidnesbyrd om, at samme Embedsmænd findes i Kristi Kirke nu som i den første kristne Tidsalder med samme Myndighed til at handle i Herrens Navn, og at Missionærerne ere udsendte for at berede Vejen for Kristi anden Tilkomst.

Salmen Nr. 5 blev affunget.

Præsident J. L. Mc. Murrin talte, med Eldste J. A. Christensen som Tolk, om Kristi anden Tilkomst. Mange tro, at Profetien i Malakias 3. Kapitel opfylldtes, da Frelseren kom til Jordens for 1900 Aar siden. Dette er dog ikke tilfældet, thi Kristus kom ikke i Hast til

sit Tempel, saaledes som der staar, at han skulde; selvfolgelig maa denne Tildragelse endnu tilhøre Fremtiden. Taleren var sit Vidnesbyrd om, at Faderen etter har talet til Jorden, formanedé Alle til at undersøge for sig selv, om de Sidste-Dages Helliges Værdomme stemme overens med Bibelen, og udtalte, at den, som flettes Visdom, bør bede til Gud, som uden Bebrejdelse giver til Alle.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften kl. 8 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Kirkens almindelige Autoriteter foresloges derpaa, ligeledes den europæiske Mission's Præsidentstab samt A. L. Stanchy som Præsident over den skandinaviske Mission, James L. Jensen som Præsident over Göteborgs Konference og alle Missionærerne, der virke i samme.

Alle Forslag vedtages enstemmigt. Eldste C. A. Carlquist sammenlignede Nutidens Mennesker med Folket i Noe Dage og fremhævede Følgerne af denne Lighed. Han formanedé alle Søskende til altid at lade Kærlighedens Land være gældende iblandt sig. Præsident Hjeldsted talte om Tilstanden iblandt Menneskene og sagde, at hvis nogen af Frelserens Apostle skulde komme tilbage til Jorden med det samme Evangelium, som de forkyndte, medens de vare her, saa vilde den aller største Del af de nuværende Kristne forkaste dem og deres Budstab.

Brødrene J. A. Christenson, H. J. Hansen og Niels Söderberg sang Sangen »The Lord is my light«, hvorefter Søster Booth talte om Kvindernes Stilling i Utah og sagde, at alle de udspregte daarlige Mygter ere usandsædige. Eldste Christenson fungerede som hendes Tolk. Konferencen sluttedes derefter med Sang og Bøn.

Om Mandagen agholdtes Præstedømsmøder, under hvilke Missionærerne afgave Rapporter over Arbejdet, som er udført siden sidste Konference, samt modtoge passende Raad og Underretninger. Følgende Arbejde er blevet udført: 18,194 Skrifter uddelte og 878 Bøger solgte; 17,715 Fremmedes Huse besøgte; 4,156 evangeliske Samtaler og 557 Møder agholdté samt 23 døbte.

Missionærerne blev kaldte til at virke i følgende Grene: Göteborg: J. L. Jensen, J. A. Christenson og H. J. Hansen; Trollhättan: J. P. Jensen; Sköfde: J. H. Rose og H. Christenson; Wingåker: C. E. Wallgren og A. H. Oblas; Norrköping: A. Anderson og N. R. Larson; Westervik, nordlige Del: E. Anderson og C. H. Carlquist; sydlige Del: P. L. Quist; Jönköping: A. Sjöström og A. Nilsson samt i Halmstad: N. Lovgren og C. H. Carlson.

Mandag Aften agholdtes en Søndags-skole-Konference, der viste Skolens Fremgang siden sidste Konference. Opmuntrende Taler agholdtes, og alt var tilfredsstillende. C. D. Winkler, Skriver.

Mange Aarsager!

Det er nu omkring 50 Aar, siden vi først hørte om den „ærværdige Herre“, som først prøvede paa at vække Modstand mod „Mormonismen“. Han overtog den dobbelte Rolle at være baade Kritiker og Profet og var ordgjedende nok i sine Dage til at bevege Apostel Orson Pratt til at protestere (baade med skriftlige og mundtlige Beviser) imod hans Antagelser, Logik og Spidsfindighed. Han forholdt sig stille i mange Aar og, set fra den Fordomstries Standpunkt, aldeles tilintetgjort. Hans ubevægelige og heldige Modstander har i mange Aar opholdt sig i og virket i en anden Tilværelse, hvor vi maa antage, hans Opponent ogsaa for længe siden er gaaet hen, men vi blev overraskeede for en Tid siden ved fra President J. N. Mitchell af Newcastle Konference at modtage et Optryk eller Optog af den gamle Stil imod „Mormonismen“ og i Særdeleshed „Mormons Bog“ af J. W. P. Taylor.

Der er ingen vel underrettet Skoledreng i hele Landet, der vilde fornry den for længe siden forkastede Historie om „Spaulding Manuskriptet“, som Nøglen til denne hellige Optegnelse Oprindelse; thi at den saakaldte „Original“ er blevne opdaget, har Bidnesbyrd paa Bidnesbyrd godt gjort, baade hvorledes den var fundet og dens Karakter og Indhold. Disse Fakta have været bekendte for den hele Verden i mange Aar, og der er ingen Undskyldning hverken for Ubidenhed desangaaende eller for en Gentagelse af denne Forklaring, hvis Oprindelse var enten Forstillelse eller sekterist Raseri over Kirkens Opkomst og Fremgang, der for en Del skylder sin Oprindelse til Abenbarelsen og Oversættelsen af denne enestaaende Bog, som endnu er aaben for alle, og som er blevne oversat paa mange Sprog til Menneskenes Gavn. Det er lettere i Dag at forklare dens Fremkomst ved Inspiration end ved spekulitative Beretninger af Moengden, der aldrig have læst den, men som antage sig at være Vise og dog ere blevne Daarer i deres Modstand mod denne undersulde Optegnelse saa vel som uerslige i deres Forhold til dem, som tro paa dens guddommelige Troværdighed.

Den ortodokse Kritiker med de mange Fornavne gør Brug af en Fortolknings-Maade, der lige saa om ikke langt mere passende kan anvendes paa de antagne hellige Skrifter end paa Mormons Bog, og han paastaaer falskeligen, at de Sidste-Dages Hellige og dette Værk hvile paa Josef Smiths Paastand uden nogen anden Understøttelse eller Bevis. Han synes med „forudtænkt Ondskab“ ikke at bemærke Bidnerne, hvis Bidnesbyrd ere blevne givne i ethvert Oplag af denne Bog, der er udkommet fra Pressen. Disse Bidnesbyrd af de tre og de otte Bidner ere uigendrivelige, og dog erklærer vor Modstander, at det eneste Bevis hviler helt og holdent paa Josef Smiths Ord, som paa den Tid, da Bogen blev udgivet, var knap 25 Aar gammel.

Kritikeren har kun givet tyve Grunde for at gendrive „Mormonismen“; vi kunne give ham Svar paa Tiltale, men der kan gives mange flere Grunde for Forkastelsen af Nutidens triumferende Kristendom med dens utallige Delinger og dens selvbevidste Frafald fra det Nye Testamente's Forfætter, hvilke de paafaa at være Guds Ord til dem, et Ord, der har fordret og modtaget Forbedringer, Rettelser og ny Oversættelser i det uendelige fra mange Slægter af Lærde, der vare anerkendte Vantro paa Inspirationens Omraade, og Udgave efter Udgave vil uden Tvivl følge sine Forgængere, indtil der fremkommer en Oversættelse under Indflydelse af den guddommelige Land, hvis Mission det er at lede dens Modtagere ind i al Sandhed.

Det er antageligt, at der er Beretninger i Hundredevis i Bibelen, som ere blevne fordrøjede, og „intet Menneske er frembragt, der kendte Lucas, Petrus, Paulus eller nogen anden af dens Skribenter“; „Kristus undtagen, er ingen af det nye Testamente's Personligheder omtalt i det gamle Testamente“ (hvilket Argument); ejheller ere de understøttede af noget „levende Vidnes Udsagn“, og selvfolgtlig burde (efter Kritikeren Maade at ræsonnere paa) alle de mirakuløse Tildragelser, alle Apostlenes Rejser og Erfaringer forkastes, fordi Beretningerne ikke ere understøttede af edelige Vidnesbyrd af „nogen anden Person“.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,10 om Aaret portofrit.

Innehold.

Præsident George Quayle Cannon	145	Afløsning	154
Konferencen i Malmö	149	Sund Menneskeforstand i Religion	155
Ned. Bem.: Ansvarlighed	152	Konferencen i Göteborg	157
Ankomne Missionærer	154	Mange Aarsager	159
Ankomst og Bestikkelsel	154		

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. V. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trukket hos F. C. Bording (B. Petersen).